

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 75, BR. 4.

BETL KRIK, MIČ., JANUAR 25, 1898.

CEO BR., 2256.

ALONZO T. JONES

HRIŠĆANSKA DISCIPLINA

HRIŠĆANSKA disciplina je najbolja stvar na svetu. To je jedina prava disciplina. Ona počinje sa samim pojedincem, pred Bogom, i ostvarena je u strahu od Boga, Božjom rečju i Duhom. Pojedinač stavlja sebe, i drži sebe, pod Božjom disciplinom.

Ova disciplina nije ostvarena pomoću niza pravila, već živim principima Božje volje. Svaka osoba je slobodna da usvoji, ili da *ne* usvoji, ove principe. Ako ih ne usvoji, ona ne može biti Hrišćanin, koliko god „pokušava.“ A pošto ih je usvojila i tako postala Hrišćanin, ona može ostati Hrišćanin samo održavanjem srdačne odanosti tim principima svakog trenutka njenog života. Ona neće odobriti ni za trenutak, ona neće preći preko niti uopšte zažmuriti na, ona neće opravdavati ni u kom stepenu, *u sebi*, bilo kakav nedostatak savršene usaglašenosti živim principima Božje volje, kao što je otkrivena u reči, i Duhom, od Boga.

Ovo, i samo ovo, je Hrišćanska disciplina. To je disciplina koja pripada u Hrišćanskoj crkvi. Zaista, To je jedina prava *disciplina* koja može postojati u crkvi: bilo šta drugačije od ovog nije prava disciplina; toliko koliko se razlikuje od ovog, ona ne uspeva da bude prava disciplina.

Nijedna osoba nije primorana da bude Hrišćanin. Ovo je stvar koja uvek počiva potpuno na njenom sopstvenom slobodnom izboru. Međutim nakon što je odabrala, i izjasnila se, da je Hrišćanin, ona je vezana svojim sopstvenim izjašnjanjem da održava, u nepokolebljivoj, savršenoj odanosti, principe tog izjašnjanja; to jest, principe Božje reči i Duha. I kad god ona olabavi ovu disciplinu; kad god ona razmatra u sebi bilo kakvu nelojalnost tim principima; kad god ona usvoji, ili dozvoli praktikovanje, bilo kakvih drugih principa, upravo tada duguje Hrišćanskom izjašnjanju i svetu da to javno objavi da ona više ne pripada tom izjašnjanju; ovo bi trebalo da bude objavljeno jednako otvoreno i javno kao što je bilo izjašnjanje na početku.

Ne uraditi ovo je u suštini biti nepošten; to je da se unište sve odlike ispravnosti i pravde; to je da se poništi

disciplina, i sve se preda zbrci svakog zlog dela. Jednom rečju, to je jednostavno đavolski; jer je to upravo stvar koju je đavo pokušao prvu od svih da uradi na nebu. Lucifer, na svom izvornom mestu na nebu, odabrao je da ne drži principe Božjeg Duha i reči; odabrao je da se ne usaglasi sa nebeskom disciplinom.

Sve ovo je on bio u savršenoj slobodi da uradi. Nije postojala na nebu nikakva uredba da ga primora bilo da drži principe ili da se usaglasi sa disciplinom tog mesta. Međutim kada je odabrao druge principe osim onih na nebu, i odbio da se usaglasi sa disciplinom tog mesta, jedina ispravna ili poštena stvar za njega da uradi je bila da napusti to mesto. Ipak kada je ovo bilo predloženo, on je to smatrao zločinom; i sa velikom predstavom čestitog ogorčenja i povredene nevinosti, negodovao je i potpuno to odbacio. Nije bilo dovoljno za njega da treba imati svoj sopstveni put; već on mora imati svoj sopstveni put *na svoj sopstveni način*—on mora imati svoj sopstveni put *na nebu*. Nije bilo dovoljno za njega to da treba biti slobodan da usvoji principe pakla; već principi pakla moraju postati principi *neba*. Nije bilo dovoljno za njega to da treba biti slobodan da odbije usaglašenost sa nebeskom disciplinom, i da usvoji zbrku i anarhiju pakla; već ta zbrka i anarhija moraju biti učinjeni da prevladaju *na nebu*. Ukratko, samo nebo mora biti pretvoreno u pakao, pravednost se mora predati grehu, Bog mora dati mesto Sotoni.

Ovo jednostavno nije moglo biti. A pošto pobunjenik i njegovi sledbenici ne bi *otišli*, morali su biti *izbačeni*. Oni su se opirali; „I nastao je rat na nebu: Mihajlo i njegovi anđeli ratovali su protiv zmaja; i zmaj je ratovao i anđeli njegovi, ali nisu nadvladali, niti im se više našlo mesta na nebu.“

Dakle ovo je upravo pravac koji je zauzet od svake osobe koja čini Hrišćansko izjašnjanje, a onda zanemari principe i olabavi disciplinu Božje reči i Duha.

I ovo važi kroz celu vezu Hrišćanskog imena i izjašnjanja. U svakoj Hrišćanskoj Crkvi, svakoj Hrišćanskoj školi, svakom Hrišćanskom sanatorijumu, i svakoj Hrišćanskoj izdavačkoj kući, principi moraju biti strogo Hrišćanski principi,—principi Božje reči i Duha; i disciplina mora biti strogo Hrišćanska disciplina,—disciplina Božje reči i Duha.

Niko nije primoran da postane član bilo koje Hrišćanske crkve, ni učenik u bilo

kakvoj Hrišćanskoj školi, ni radnik bilo kog Hrišćanskog sanatorijuma ili izdavačke kuće: to je sveukupno stvar ličnog, slobodnog izbora samog pojedinca. I kada se on, svojim slobodnim izborom, pridruži crkvi, ili školi, ili sanatorijumu, ili izdavačkoj kući, u tom samom činu on objavljuje toj instituciji i svetu da prihvata principe, i da će se usaglasiti sa disciplinom, te institucije.

Pošto je jednom učinio ovo, on nije, čak ni onda, primoran da ostane; on je slobodan u bilo kom trenutku da promeni svoje mišljenje, i odvoji sebe od institucije. Međutim pošto se svojim slobodnim izborom pridružio, i budući da je njegovim sopstvenim izborom to da on ostaje,—sve dok je to tako, to samo po sebi je javno obaveštenje da on drži principe i usaglašava se sa disciplinom institucije.

I ako on svesno prekrši bilo koji od principa, ili zanemari disciplinu, te institucije, i zapostavi ili odbije da učini ispravke i disciplinuje sebe, ta sama stvar ga odvaja od institucije, i jedina poštena ili ispravna stvar za njega onda da učini je da učini javnom činjenicu da se odvojio od toga. Za njega da insistira da ostane u instituciji, dok krši njene principe i zanemaruje njenu disciplinu, samo je da insistira na obaranju tih principa i uništenju discipline,—to je da insistira na razaranju institucije kao Hrišćanske institucije, i njenom pretvaranju u suprotnost, kao što je činio đavo na početku.

A kada je ova tačka dostignuta, i takve osobe tako insistiraju, onda to postaje Nebom određena i Nebom obavezna odgovornost onih koje je Bog postavio zaduženim za interese te institucije da se pobrinu da je to javno poznato da takve osobe nisu više prepoznate kao da su povezane sa institucijom. A za te osobe da negoduju takvom postupku ili da se opiru takvoj proceduri, nije ništa drugo nego da se tačno zauzme stav koji je đavo zauzeo na početku.

Sada sa druge strane: iz svega ovoga savršeno je jasno to da strogo dolikuje svima koji su na mestima odgovornosti u bilo kojoj Hrišćanskoj crkvi, ili Hrišćanskoj školi, ili Hrišćanskom sanatorijumu, ili Hrišćanskoj izdavačkoj kući, da znaju, lično za sebe, da ih je Bog postavio tamo, i da oni zauzimaju to mesto i ispunjavaju tu odgovornost za Boga, u očima Boga i Hrista.

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 75, BR. 4.

BETL KRIK, MIČ., JANUAR 25, 1898.

CEO BR., 2256.

Dolikuje svima takvima da znaju pouzdano da principi koje predstavljaju nisu ništa drugo nego principi Božje reči i Duha; da disciplina koju održavaju nije ništa drugo nego disciplina Božje reči i Duha; i da je način na koji gledaju da održavaju tu disciplinu strogo način Božje reči i Duha.

U vezi ovoga Božja reč je savršeno jasna. Prema tome hajde da pročitamo:—

„Braćo, ako se i zatekne neki čovek u prestupu, vi koji ste duhovni obnavljajte takvog u duhu krotosti, pazeći na sebe da i ti ne budeš iskušan.“ Gal. 6:1.

Kakav je položaj čoveka?—On je „u prestupu.“ Šta duhovni treba da rade?—„Obnavljajte takvog.“ „*Obnovite*“ ga. Šta znači „obnoviti“?—„Vratiti nazad u prethodno i bolje stanje;“ „vratiti nazad iz propusta, degeneracije, ili palog stanja, u prethodno stanje.“ Onda šta je čovekov prestup učinio za njega?—Odvojio ga je od dobrog i ispravnog odnosa njegovog izjašnjavanja u telu. Da li je on, onda, svojim „prestupom,“ već odvojen?—Sigurno; ili inače nema smisla u pravcu da se „*obnovi* takav,“ što znači dovesti ga nazad i postaviti ga na njegovo mesto ponovo. Ako on nije odvojen, on ne treba da bude, zaista on *ne može* biti, *obnovljen*.

Njegov prestup, onda, njegovo kršenje principa, odvojilo ga je od mesta za koje njegovo izjašnjavanje objavljuje da on zauzima. Međutim Gospod ne želi da on bude odvojen od tih principa; jer su ti principi život, i da se bude odvojen od njih je da se bude odvojen od života. Gospod ne želi ovo, i „duhovni“ ne žele ovo. Prema tome Gospod upućuje, „Vi koji ste duhovni, *obnavljajte* takvog,“ i duhovni uvek imaju želju da čine tako; i budući da su „duhovni,“ oni su u stanju da se late toga potpuno „u duhu krotosti.“

Na drugom mestu Gospod o Hrišćanima i Hrišćanskim institucijama kaže, „Idi i pokaraj ga nasamo: ako te poslušna, zadobio si svog brata.“ Mt. 18:15.

Ako te poslušna, šta si uradio?—„Zadobio si“ ga. „Zadobio ga“ za šta?—Za dobro, naravno; za ono od čega ga je njegov „prestup“ odvojio. On je već odvojen; „njegov prestup“ je to učinio. I ti treba da ga zadobiješ, treba da ga obnoviš.

Onda zbog čega je to da ti govoriš sa njim?—Da ga „zadobiješ“, da ga

„obnoviš“—ne da ga osudiš, ne da nađeš manu kod njega, ne da ga odvojiš. Ništa ne treba da bude urađeno da ga odvoji; on je već odvojen „svojim prestupom.“ Sve što je urađeno je da ga „obnovi“; sve što je rečeno je da ga zadobije. A ako će ono što možeš uraditi biti urađeno *ne* da obnovi, ako će ono što možeš reći biti rečeno *ne* da zadobije, onda nemaš ništa niti da radiš niti da kažeš u toj stvari; tvoj deo je da postaneš „duhovan.“

Međutim ako te neće poslušati, ako neće biti obnovljen, ako neće biti zadobijen, šta onda?—„Uzmi sa sobom još jednog ili dvojicu, kako bi se na iskazu dvojice ili trojice svedoka temeljila svaka izjava.“ Stih 16.

A ako još neće poslušati, ako još neće biti obnovljen.—šta onda?—„Ako ni njih ne poslušna, *reci to crkvi*.“ Stih 17.

Ako i dalje neće poslušati; ako i dalje neće biti obnovljen; ako se drži za svoj prestup; ako se drži za svoje kršenje principa, i svoje zanemarivanje discipline Božje reči i Duha; ako istraje u odvojenosti koju je njegov prestup napravio,—šta onda?—„Ako ni crkvu ne poslušna, neka ti bude kao paganin i carinik.“ Stih 17. „Jeretika [onaj koji istrajava u svom izboru protiv Božje reči i Duha] nakon prvog i drugog upozorenja odbij znajući da je takav izopačen i greši: *sam sebe osuđuje*.“ Tit 3:10, 11.

Pošto je on već odvojen, i sada porušen i osuđen od sebe, mora biti poznato to da je odbacio principe i disciplinu Hrišćanskog izjašnjavanja, kako ne bi samo izjašnjavanje bilo porušeno i osuđeno odobravanjem principa đavola pod izjašnjavanjem odanosti principima Hrista.

Takav je postupak, i jedini pravi postupak sprovođenja Hrišćanske discipline svuda u Hrišćanskoj povezanosti,—bilo u Hrišćanskoj školi, Hrišćanskom sanatorijumu, ili Hrišćanskoj izdavačkoj kući. A govor „reci to crkvi“ kada je on urađen u crkvenoj povezanosti, znači, u principu, reci to *školi*, ili *sanatorijumu*, ili *izdavačkoj kući*, kada ovaj postupak mora biti preduzet u vezi sa njima pojedinačno.

I u svojoj ovoj diskusiji izraz *Hrišćanska* crkva, *Hrišćanska* škola, *Hrišćanski* sanatorijum, i *Hrišćanska* izdavačka kuća,

znači crkva *Adventista Sedmog Dana**, ili škola, ili sanatorijum, ili izdavačka kuća. Neki Adventisti Sedmog dana imaju svojeglav utisak da zato što ne mogu imati crkvena suđenja, sa njihovim posledičnim podelama, ratovima, i borbama, uopšte ne treba da postoji disciplina, već sve treba prepustiti đavolu. Nikada nije napravljena veća greška. Istina je da dok nema mesta za crkveno suđenje, nema mesta za *bilo šta osim* za crkvenu *disciplinu*; to jest, Hrišćansku disciplinu Božje reči i Duha. To je ono zbog čega su crkva i crkvena organizacija u svetu; jer je crkva stub i temelj, podrška i potpora, Božjoj istini u svetu.

OVAJ članak je duži nego što obično želimo da šampamo odjednom; ali smatramo ovu stvar od takvog značaja da mislimo da je bolje da ga šampamo celog odjednom, tako da može biti proučavan u svojoj potpunoj povezanosti, nego da se objavljuje u delovima. Mi čvrsto verujemo da sa prisustvom Svetog Duha, Bog daje ovoj organizaciji i ljubav i praksu Hrišćanske discipline; i crkve moraju biti spremne da se podignu na ovaj poziv, a ljudi da se slože sa njim.

Zahvaljujemo se Gospodu što je dobro započeo ovo u institucijama—crkvi, Koledžu, Sanatorijumu, i Izdavačkoj Kući—u Betl Kriku. To nije počelo zaletanjem i naletom nekog komiteta, ili planom ljudi udruženih zajedno, već blagom, postojanom, uzdižućom, i reformišućom silom Božjeg Duha. Cilj, crkva, institucije,—svi su Gospodnji. On je Glava od svega, i nad svim. Samo pustite njega da ima mesto koje mu pripada, i sve je dobro.

* U vreme pisanja ovog članka crkvu Adventista Sedmog Dana su činili ljudi koji su bili deo Adventnog pokreta u 19. veku. Današnja crkva Adventista Sedmog Dana nema skoro

nikakvih zajedničkih tačaka sa Adventnim pokretom iz 19. veka, kako po pitanju doktrinarnih stvari, tako i po pitanju principa koji se ovde navode, a vezani su za Božju zajednicu

na zemlji i hrišćansku discipline unutar te zajednice.